

בית הדין הארצי לעבודה

עב"ל 11-12-25181

ניתן ביום 27 אוקטובר 2013

המערער

המוסד לביטוח לאומי

-

המשיבה

רונית רוזנבלום

לפני: השופטת ורדה וירט-ליבנה, השופטת רונית רוזנפלד, השופטת לאה גליקסמן

בשם המערער - עו"ד רועי שביט

בשם המשיבה - עו"ד עילית איסק-פארי

פסק דין

השופטת רונית רוזנפלד

פתח דבר

1. המשיבה, גב' רונית רוזנבלום, נפגעה בתאונה שהוכרה כפגיעה בעבודה. על פי החלטת פקיד התביעות במוסד לביטוח לאומי, הוכרו פגיעות המשיבה "בזרוע ימין, כף יד שמאל וכאבי גב תחתון". תביעת המשיבה להכיר במסגרת זו בליקוי אף אוזן גרון ממנו היא סובלת (להלן: **ליקוי השמיעה**) נדחתה על ידי פקיד התביעות. ועדה רפואית לעררים מצאה מקום להכיר בליקוי השמיעה כקשור בקשר סיבתי עם הפגיעה שהוכרה כתאונה בעבודה, וקבעה למשיבה 5% נכות בגין ליקוי זה. על כך ערער המוסד לביטוח לאומי לבית הדין האזורי בחיפה. בפסק הדין שניתן בערעור נקבע, כי הוועדה הרפואית לעררים הייתה מוסמכת לדון בליקוי השמיעה ממנו סובלת המשיבה, וכי לא נפלה טעות משפטית בהחלטתה (השופט אסף הראל; בלי 11-08-29361). לפנינו ערעור המוסד, לאחר מותן רשות, על קביעות אלה של בית הדין האזורי. לטענת המוסד, משדחה פקיד התביעות את טענת המשיבה בדבר פגיעה שנפגעה בשמיעתה בתאונה שהוכרה כפגיעה בעבודה, לא הייתה הוועדה מוסמכת לקבוע אחרת.

הרקע העובדתי

2. המשיבה נפגעה ביום 13.9.2004, במהלך נסיעה באוטובוס למקום עבודתה (להלן: **התאונה**).

בית הדין הארצי לעבודה

עב"ל 11-12-25181

בטופס התביעה למוסד, שהוגש ביום 14.9.2004, ציינה המשיבה שנפגעה בגבה, בכף יד שמאל, זרוע ימין, ראש ועורף. ביום 6.2.2005 הודיע המוסד לביטוח לאומי (להלן גם: **המוסד**) למשיבה את ההודעה הבאה:

"הריני להודיעך כי תביעתך שבנדון אושרה בגין חבלה בזרוע ימין, כף יד שמאל וכאבי גב תחתון. יחד עם זאת לא הינני דוחה אבחנות נוספות בגין: חולשה, סחרחורות, בחילות, פגיעה בקרום התוף והוצאת מקבע פרוטזה שאינה קשורה לתאונה הנ"ל." (ההדגשה שלי, ר.ר.).

באותו יום נשלח אל המשיבה מכתב בו הודע לה על תיקון טעות סופר על פיו נמחקה המילה "לא" מן ההודעה.
המשיבה לא הגישה לבית הדין האזורי תביעה כנגד החלטת פקיד התביעות.

3. כחמש שנים לאחר מכן, ביום 20.12.2010, הגישה המשיבה תביעתה למוסד לקביעת דרגת נכות. ביום 25.1.2011 עמדה המשיבה לפני ועדה הרפואית מדרג ראשון. המשיבה התלוננה לפני הוועדה כי היא סובלת מ"**כאבי גב תחתון במיוחד בצד הימני, כאבים בשכמות... התדרדרות בשמיעה מאז החבלה. כאבי ראש. רעש קבוע באוזניים. לא ישנה בלילות.**" הוועדה אבחנה כי המשיבה סובלת מ"**חבלה בזרוע ימין כף יד שמאל וגב תחתון**", וקבעה למשיבה דרגת נכות זמנית לתקופה שמיום 14.9.2004 ועד ליום 30.6.2005. כמו כן קבעה הוועדה כי למשיבה נכות יציבה בשיעור 0%, החל מיום 1.7.2005. על החלטה זו הגישה המשיבה ערר לוועדה הרפואית לעררים (להלן: **הוועדה**).

ביום 29.6.2011 התכנסה הוועדה לדון בעניינה של המשיבה. במעמד זה הדגישה המשיבה כי יש לבחון את תלונותיה על סחרחורות ובחילות, והבהירה כי היא טוענת כי התאונה החמירה את "**בעיות הא.א.ג.**" מהן היא סובלת. בסעיף הממצאים והנימוקים פירטה הוועדה כך:

[המשיבה] "**סובלת מסחרחורת שהתגברה לאחר הפגיעה. בתיקה מצויות תלונות סחרחורת בשנת 2003 קודם לפגיעה הנדונה. EMG מיום 23/3/05 אינה מראה סימנים וסטיבולריים פתולוגיים. לפי הרישום בתיקה סבלה תקופה ארוכה מדלקת אזניים ושמיעה ועברה ניתוח אוזן ימין ביח' בני ציון ביום 11/2/04 וכנראה ניתוח מסוג סטנדקטומיה. באשפוז לאחר הפגיעה הנדונה מצוין שהיו גרנולוציות על עוד תוף ימין וקצה הפרוטזה הציק מתוך גרנולוציות שעל עוד התוף.**"
בדיקת שמיעה מ 24/8/04 מראה על שמיעה בתדרי הדיבור של 15/10 דציבל באוזן שמאל ו-28/10 באוזן ימין. לאחר התאונה ביום 31.10.04 סף השמיעה בתדרי הדיבור הוא 52/20 באוזן ימין ו 5 דציבל באוזן שמאל. בדיקות שמיעה לאחר מכן דומות. במכתב השחרור בסעיף א.א.ג מצוין: '**ללא תלונות על ירידת שמיעה פתאומית וללא סחרחורת.**'"

בית הדין הארצי לעבודה

עב"ל 11-12-25181

בסעיף הסיכום והמסקנות קבעה הוועדה, כדלקמן:

"עיון בסיכום האשפוז מיום 11/10/04 מראה שהניתוח שעברה אינו סטפדקטומיה רגילה אלא הפרוטזה מסוג .. הונחה מהאינקוס ועל לוח הדריכה ולא בתוך לוח הדריכה כמקובל. חבלה ותזוזה יכולה להזיז פרוטזה שמונחת כך, לגרום לנזק וירידה בשמיעה. לאור בדיקת השמיעה שמראה סף שמיעה של 5 דציבל באוזן שמאל ו-4.6 דציבל באוזן ימין מתקבל הערך והוועדה קובעת נכות צמיתה בשיעור 5% לפי סעיף 172(א)ז' החל מ- 1/7/05."

על כך הגיש המוסד לביטוח לאומי ערעור לבית הדין האזורי.

4. בערעורו לבית הדין האזורי טען המוסד כי הוועדה הרפואית לא הייתה מוסמכת לדון בליקוי הנטען באוזנה של המשיבה, משום שהליקוי לא הוכר כפגיעה בעבודה על ידי פקיד התביעות.
- בתגובה טענה המשיבה, בין היתר, כי בעקבות תזוזה הראש בתאונה חלה החמרה במצבה, לרבות נזק לשמיעה. לדברי המשיבה, המוסד לא התנגד להצגת טענה זו בפני הוועדה. הוועדה התייחסה לתלונותיה והסתמכה בקביעתה על מסמכים רפואיים. לפיכך, הוועדה הייתה מוסמכת לקבוע דרגת נכות בגין ליקוי השמיעה ממנו היא סובלת. המשיבה הוסיפה כי מכתב ההכרה של פקיד התביעות לא היה ברור, ולאחריו הוצא נוסח מתוקן שגרם לבלבול.

פסק הדין של בית הדין האזורי

5. בפסק דינו קבע בית הדין האזורי, כי הוועדה הייתה מוסמכת לקבוע מהן הנכויות הקשורות לתאונה, גם אם פגימות אלה לא הוכרו מפורשות על ידי פקיד התביעות. בכך מפעילה הוועדה את שיקול דעתה, המוקנה לה באופן בלעדי לפי סעיף 118 לחוק הביטוח הלאומי [נוסח משולב], תשנ"ה-1995. עוד הוסיף בית הדין, כי עיון בפרוטוקול מעלה כי הוועדה ערכה למשיבה בדיקה קלינית שממצאיה פורטו בפרוטוקול, עיינה בבדיקות שמיעה שנערכו לפני ואחרי התאונה והשוותה ביניהן. לאור זאת, הגיעה הוועדה למסקנה כי חבלה ותזוזה יכולים להזיז פרוטזה באוזן, כפי שאירע למשיבה, ולגרום לירידה בשמיעה. לפי קביעת בית הדין החלטת הוועדה מנומקת ומבוססת ולא נפלה בה טעות משפטית.

הערעור

6. **לטענת המוסד לביטוח לאומי**, הפגימות הנוספות מהן סובלת המשיבה, דהיינו, חולשה, סחרחורות, פציעה בקרום התוף והוצאת מקבע הפרוטזה, לא הוכרו על ידי

בית הדין הארצי לעבודה

עב"ל 25181-12-11

פקיד התביעות כפגיעה בעבודה, וזאת באופן מפורש. בהודעת פקיד התביעות אשר נשלחה למשיבה נפלה טעות סופר, כך שהוספה בטעות המילה 'לא'. פקיד התביעות הבחין בטעות ולמשיבה נשלחה עוד באותו יום הודעה מתוקנת. המשיבה לא הגישה תביעה בבית הדין האזורי לעבודה כנגד החלטת פקיד התביעות, וקביעתו הפכה חלוטה. לאור זאת, מששלל פקיד התביעות את הקשר הסיבתי בין התאונה ובין ליקוי השמיעה, לא הייתה הוועדה מוסמכת לדון בשאלה זו. לפיכך, חרבה הוועדה מסמכותה ולהחלטתה אין תוקף. כמו כן, ולאור העובדה שהמשיבה הגישה את תביעתה לדרגת נכות רק כעבור שש שנים ממועד מתן החלטת פקיד התביעות, אין היא זכאית עוד למענק נכות.

7. **לטענת המשיבה**, יש לאשר את פסק דינו של בית הדין האזורי מטעמיו. לגופו של עניין, חוזרת המשיבה על טענותיה כפי שנטענו בפני בית הדין האזורי. המשיבה מציינת כי ביום 11.12.2003, מועד קודם לתאונה, ביצעה ניתוח עקב ליקוי שמיעתי הולכתי. לאחר התאונה חלה התדרדרות בשמיעתה. קביעת הקשר הסיבתי בין הנזק הרפואי ובין הפגיעה בעבודה, וכן שיעור הנכות, הינה בסמכות הוועדה הרפואית, אשר מוסמכת לקבוע קשר סיבתי בין השניים, אף אם לא נקבע כך על ידי פקיד התביעות. בנסיבות העניין, מוסמכת הוועדה גם לקבוע קיומו של קשר סיבתי בין הפגיעה ובין ההחמרה במצבה. עוד מוסיפה המשיבה, כי המוסד לא הביע התנגדות לבקשתה כי יבדקו תלונותיה בגין הפגיעה בשמיעה, ולא הביע התנגדות לצירוף המסמכים הרפואיים שהגישה בתמיכה לטענותיה. לגישתה, יש לראות בהתנהלות זו הכרה בפגיעתה של המשיבה בשמיעה כפגיעה הקשורה לתאונה.

8. בדיון שהתקיים לפנינו בערעור מצאנו מקום להציע לצדדים הצעתנו לפתרון, לפיה יסכים המוסד לפנים משורת הדין "כי המשיבה תהא רשאית להגיש תוך 30 יום תביעה כנגד החלטת פקיד התביעות מיום 6.2.05, שקבע כי אין להכיר ב'פגיעה בקרום התוף והוצאת מקבע פרוטזה... כפגיעה בעבודה בהעדר קשר סיבתי. הגם שחלף זמן רב, לא תיטען על ידי המוסד לביטוח לאומי טענת התיישנות בבית הדין האזורי." המוסד הסכים להצעת בית הדין. עם זאת, המוסד ביקש כי בפסק הדין נחזור על ההלכה הקיימת בדבר סמכויות הוועדה הרפואית לעומת סמכות פקיד התביעות. **המשיבה סירבה להצעה**, בהדגישה כי לטעמה, הסמכות לקבוע את הקשר הסיבתי בין הנזק הרפואי ובין הפגיעה בעבודה מסורה לוועדה הרפואית. בהעדר הסכמה אנו נדרשים למתן פסק דין לגופם של דברים.

בית הדין הארצי לעבודה

עב"ל 11-12-25181

דיון והכרעה

9. לאחר שנתנו דעתנו לכלל החומר שהובא לפנינו במסגרת הערעור הגענו לכלל מסקנה כי דין הערעור להתקבל, בהיות החלטתה של הוועדה הרפואית לעררים חורגת מן הסמכויות כפי שהוקנו לה בדין, ובכך נפלה בהחלטתה טעות משפטית. בקביעתנו זו אין לנו אלא לחזור על עיקרים עליהם עמדנו בהרחבה בפסק הדין בעניין **ביטרן** (עב"ל 472/07 **משה ביטרן - המוסד לביטוח לאומי**, מיום 18.1.2009, להלן: **עניין ביטרן**), והכל כמפורט להלן.

10. בבסיס הדיון בסוגיה שבמחלוקת עומד העיקרון המשפטי, המבוסס בהוראות חוק הביטוח הלאומי, בתקנות שהותקנו מכוחו ובפסיקה ענפה של בית דין זה, לפיו **"המוסד לביטוח לאומי (פקיד התביעות) או בית הדין הם הקובעים אם אירוע זה או אחר הוא בגדר תאונה בעבודה, ולוועדה הרפואית הסמכות לקבוע אם קיים קשר סיבתי בין הפגיעה בעבודה לבין הנכות, ובאיזו מידה קיים הקשר"** (שאול קובובי, רמ"ח וש"ס"ה - **סוגיות בתאונות עבודה** (1994), בעמ' 138; כן ראו במאמרו של יצחק אליאסוף, **"ועדות רפואיות וועדות עררים במסגרת הביטוח הלאומי"**, **שנתון משפט העבודה** ו', 47, 51). היקף סמכותה של הוועדה הרפואית בקביעת דרגת נכות נקבע בהוראת סעיף 118 לחוק הביטוח הלאומי, שכותרתו **"קביעת דרגת נכות"**, וזו לשונו:

"(א) רופא או ועדה רפואית, יקבעו לפי כללים שנקבעו בתקנות -
(1) אם הנכות נובעת מהפגיעה בעבודה ובאיזו מידה;
(2) את דרגת הנכות לענין סימן זה, לפי מבחנים ובהתאם לעקרונות
שהשר קבע לאחר התייעצות עם שר הבריאות."

11. בבסיס ההכרה של פקיד התביעות או של בית הדין ב"אירוע" כפגיעה בעבודה עומד קיומו של "נזק" למבוטח, וקביעה בדבר קיומו של קשר סיבתי בין האירוע לבין הנזק. עם זאת, ברור הדבר כי לא כל פגיעה בעבודה שהוכרה ככזו, מזכה באחוזי נכות. בהתאם לכך נקבע בפסק הדין דב"ע 01-2/98 **באלי - המוסד לביטוח לאומי** מפי סגן הנשיא (בדימוס) יצחק אליאסוף כי:

"יש להבחין בין הכרה באירוע כ"פגיעה בעבודה" הנעשית על ידי "פקיד תביעות" של המוסד לביטוח לאומי, על פי סעיף 298(א) לחוק הביטוח הלאומי [נוסח משולב], תשנ"ה-1995 - לבין קביעת דרגת נכות מפגיעה בעבודה הנעשית על ידי רופא או ועדה רפואית לפי סעיף 118(א) לחוק הביטוח הלאומי.

בית הדין הארצי לעבודה

עב"ל 25181-12-11

ההכרה באירוע כ"פגיעה בעבודה" מזכה את המבוטח ל"גימלאות בעין" לפי סעיף 86 לחוק הביטוח הלאומי וכן ל"דמי פגיעה" על פי סימן ד' לפרק ה' לחוק הביטוח הלאומי.

לא כל פגיעה בעבודה גוררת בעקבותיה "נכות". לפיכך משמעותה של ההכרה כאמור אינה בהכרח גם הכרה ב"נכות", וכן בכך שהנכות נובעת מפגיעה בעבודה ובאיזו מידה. קביעה זו היא מתחום סמכותם של הרופא או ועדה רפואית לפי סעיף 118(א) לחוק הביטוח הלאומי... " (דב"ע 01-2/98 באלי - המוסד לביטוח לאומי, פד"ע לג' 284, 288 (1999); כן ראו דב"ע נב/93-0 שכטר - המוסד לביטוח לאומי פד"ע כ"ה, 39 בעמ' 40-41; דב"ע מא/01-560 נחמיאס ארמנד - המוסד לביטוח לאומי, פד"ע ט"ו, 144).

12. על חלוקת התפקידים והסמכויות בין פקיד התביעות לבין הועדה הרפואית לעניין

נכות מעבודה ובקשר לליקוי שמיעה וטינטון, קודם לתיקון 79 לחוק הביטוח הלאומי,

עמד הנשיא (כתוארו אז) אדלר בפסק הדין בעניין **ליאוניד ברלכיס** בהבהירו כי:

1" **פקיד התביעות - אמון היה על קבלת ההחלטה, האם ליקוי השמיעה הימנו סובל המבוטח יוכר כפגיעה בעבודה, ובכלל זה היה עליו לקבוע האם קיים קשר סיבתי בין הליקוי לבין תנאי העבודה.**

2. **ועדה רפואית - משהוכר הליקוי כפגיעה בעבודה, אם על ידי פקיד התביעות ואם בפסק דין, ולאחר שהמבוטח הגיש בקשה לקביעת נכות, היה עניינו מובא לפני הוועדות הרפואיות. ועדות אלו הן שקבעו את שיעור נכותו הרפואית בגין ליקוי השמיעה שנגרם בשל החשיפה לרעש. בנוסף וככל שהמבוטח העלה בפני ועדה רפואית טענות באשר לקיומו של טינטון, הייתה הוועדה בוחנת האם אכן הוא סובל מטינטון והאם טינטון זה קשור בקשר סיבתי לליקוי השמיעה שהוכר כפגיעה בעבודה, קרי טינטון כמשמעו בסעיף 72(4)(ד)(II) למבחנים שבתוספת לתקנות הביטוח הלאומי (קביעת דרגת נכות לנפגעי עבודה), התש"ס"ז-1956 ... יש לציין, כי לפי השיטה שנהגה לפני התיקון, היו מקרים לא מעטים בהם קבעה הוועדה אפס אחוזי נכות בגין ליקוי השמיעה ואף על פי כן נקבעו 10% נכות בגין הטינטון" (עב"ל 53/08 לאוניד ברלכיס - המוסד לביטוח לאומי, מיום 2.10.2008, בפסקה 5. ההדגשה שלי ר.ר.).**

בדומה הובהר, גם כן בקשר לליקוי שמיעה וטינטון, כי "הלכה היא שלוועדה הרפואית

הסמכות הבלעדית לקבוע אם הנכות שטוען לה מבוטח נובעת מפגיעה בעבודה ואם

קיים קשר סיבתי בין גורם התאונה לבין הנכות... " (בר"ע 578/05 אברהם גילי -

המוסד לביטוח לאומי, מיום 28.11.2005. ההדגשה שלי, ר.ר.; כן ראו בג"ץ 593/06

אברהם גילי - בית הדין הארצי לעבודה מיום 19.6.2006).

13. בהתאם לעקרונות האמורים, כפי שהובהרו לאורך השנים בפסיקה, הדגשנו בעניין

ביטרון, כי ועדה רפואית אינה רשאית לבטל הכרה של בית הדין או של פקיד התביעות

בפגיעה בעבודה. בהתאם לעיקרון זה בוטלה החלטת ועדה רפואית לעררים ששללה

בית הדין הארצי לעבודה

עב"ל 25181-12-11

קיומו של כל קשר סיבתי בין "מצבו של נכה (עיוורון) לבין תאונה שנפסק לגביה כי היא תאונת עבודה, וקבעה לו 0% נכות" (ראו בספרו של קובובי, שם וההפניה לדב"ע לה/01-345 מועלם-המוסד לביטוח לאומי, פד"ע ז', 353; כן ראו דב"ע שן/01-1 המוסד לביטוח לאומי- שהינו, פד"ע כא, 258, 260; בר"ע 486/08 עבדיס - המוסד לביטוח לאומי, מיום 15.12.2008).

יפים הדברים גם למקרה ההפוך. דהיינו, ועדה רפואית אינה רשאית לקבוע קיומו של קשר סיבתי בין ליקוי רפואי ממנו סובל מבוטח לבין אירוע של פגיעה בעבודה, שעה שפקיד התביעות שלל מפורשות קיומו של קשר כזה. כנגד החלטת פקיד התביעות בנסיבות מעין אלה נתונה למבוטח הזכות להגיש תביעה לבית הדין לעבודה, וזאת בהתאם להוראת סעיף 391 לחוק הביטוח הלאומי [נוסח משולב] התשנ"ה-1995. או אז נכנס בית הדין בנעליו של פקיד התביעות ובידו הסמכות לאשר את החלטת פקיד התביעות או להתערב בה, ולבטלה.

14. לא למותר הוא להוסיף כי לוועדה הרפואית הסמכות לקבוע קיומו של קשר סיבתי בין אירוע שהוכר כתאונה בעבודה לבין ליקויים רפואיים שהופיעו בשלבים מאוחרים יותר (עב"ל 439/08 יצחק עשת – המוסד לביטוח לאומי, מיום 24.3.2009, להלן: עניין עשת). משמע, "ככל שפקיד התביעות או בית הדין הכירו בפגיעה שנפגע מבוטח כתאונה בעבודה, הוועדה הרפואית היא המוסמכת לבחון קיומו של קשר סיבתי בין הפגיעה שהוכרה כתאונה בעבודה, ובין נזק רפואי שאירע למבוטח בשלב מאוחר יותר, לאחר תום תקופת אי הכושר. ויובהר, פעולת הוועדה כמתואר, דומה במהותה לבחינה שבוחנת הוועדה הרפואית את מצבו של מבוטח הטוען ל"החמרה" במצבו הרפואי בקשר לתאונת עבודה. עם זאת, ושלא כמו בבירור מצבו של המבוטח בקשר ל"החמרה", בשלב זה של הדיון, בבחינת אותה פגיעה "נגזרת", על הוועדה לקבוע מהי דרגת נכותו הרפואית של המערער כתוצאה מתאונת העבודה כקביעה ראשונית" (ראו בעניין עשת, שם בפסקאות 14-15. ההדגשה במקור, ר.ר.).

הנה כי כן, בהתקיים נסיבות מסוימות מוסמכת הוועדה לברר קיומו של קשר סיבתי בין ליקוי רפואי ממנו סובל המבוטח לבין פגיעה בעבודה, גם אם לא הוכר מלכתחילה בהחלטת פקיד התביעות. אלא שאין הוועדה מוסמכת לדון בליקוי רפואי לגביו קבע פקיד התביעות במפורש כי אין קשר סיבתי בינו לבין האירוע שהוכר כפגיעה בעבודה. כפועל יוצא מכך, אין הוועדה רשאית לקבוע בגינו דרגת נכות (ראו והשוו: עב"ל 23990-04-12 ליאוניד חנצ'ס – המוסד לביטוח לאומי, מיום 26.5.2013, בפסקה 13).

בית הדין הארצי לעבודה

עב"ל 25181-12-11

מו הכלל אל הפרט

15. פקיד התביעות הכיר באירוע בו נפגעה המשיבה ביום 13.9.04 כתאונה בעבודה, ואישר את הפגיעה ככל שהיא נוגעת ל"חבלה בזרוע ימין, כף יד שמאל וכאבי גב תחתון". עם זאת, פקיד התביעות קבע במפורש כי אין להכיר בליקויים הרפואיים הנוספים מהם סובלת המשיבה, דהיינו, "חולשה, סחרחורות, בחילות, פגיעה בקרום התוף והוצאת מקבע פרוטזה" כקשורים בה. המשיבה רשאת הייתה בשעתו להשיג על החלטת פקיד התביעות באמצעות הגשת תביעה לבית הדין האזורי. משלא פעלה כך, הפכה החלטת פקיד התביעות להחלטה חלוטה.

אף על פי כן, כאשר עמדה המשיבה לפני הוועדה, קבעה הוועדה כי למבקשת דרגת נכות בגין אותן פגימות שנדחו במפורש על ידי פקיד התביעות. בכך חרגה הוועדה מסמכותה, באשר אין היא רשאית לדון בפגימות שנדחו על ידי פקיד התביעות. למען הסר ספק, אין בעניין עשת כדי לסייע בידי המשיבה, ולבסס את החלטת הוועדה. זאת משעה שבעניין עשת לא דן פקיד התביעות בליקוי הרפואי בו הכירה הוועדה, בעוד שבמקרה זה שלל פקיד התביעות מפורשות קיומו של קשר סיבתי בין ליקוי השמיעה ממנו סובלת המשיבה לבין האירוע שהוכר כפגיעה בעבודה.

16. הנה כי כן, בשים לב לכל האמור, לא נותר אלא לקבוע כי דין הערעור על פסק דינו של בית הדין האזורי להתקבל. החלטת הוועדה הרפואית לעררים מיום 29.6.2011 שלפיה נקבעו למשיבה 5% נכות לפי סעיף 172(א) לרשימת הליקויים שבתוספת, מבוטלת בזאת.

17. סוף דבר

הערעור מתקבל.
אין צו להוצאות.

ניתן היום, כ"ג חשוון תשע"ד (27 אוקטובר 2013) בהעדר הצדדים ויישלח אליהם.

לאה גליקסמן,
שופטת

רונית רוזנפלד,
שופטת

ורדה וירט-ליבנה,
שופטת, אב"ד